



## บทนำ

ชีวิตหลังเลิกเรียนของเด็กมัธยมหลาย ๆ คนคงจะเป็นช่วงเวลา  
ที่แสนมีความสุข ได้ออกไปเที่ยวเล่นกับเพื่อนๆ ไปกินข้าวด้วยกัน จากนั้น  
ก็ไปนั่งชิลๆ ที่ร้านนมปั่น หรือไปดูหนังฟังเพลง รวมถึงไปจับกลุ่มอ่านหนังสือ  
หนังหา แต่สำหรับฉันนะ...ไม่เคยมีโมเมนต์นั้นหรอก อย่างมากก็แวะซื้อข้าวเย็น  
ที่ร้านสักแห่งแล้วตรงกลับหอพักเลย จนเพื่อนๆ ที่เรียนด้วยกันมองว่าฉันเป็น  
พวกสันโดษ ไม่ชอบเข้าสังคมไปเสียแล้ว

ซึ่งก็คงเป็นอย่างนั้นจริงๆ เพราะฉันไม่ชอบยุ่งกับใคร ไม่ชอบไปไหน  
มาไหนกับเพื่อนมาตั้งแต่เข้าเรียนมหา'ลัยปีหนึ่ง จนตอนนี้เรียนปีสามแล้ว  
ก็ยังเป็นเหมือนเดิม จะมีก็แต่เพื่อนที่เคยนั่งเรียนใกล้กันหรือทำงานด้วยกัน  
บ่อยๆ เท่านั้นที่ฉันจะสนิทด้วย แต่ก็คุยกันแค่ตอนเรียนตอนทำงาน นอกเหนือ  
จากนั้นก็ไม่เคยคุยนอกรอบเลย

แต่ว่าวันนี้แปลกไปกว่าทุกวัน หลังเลิกเรียนฉันไม่ได้กลับหอทันที  
เหมือนทุกครั้ง เพราะถูกอาจารย์ที่ปรึกษาเรียกไปพบที่ห้องพักอาจารย์  
เป็นการส่วนตัว

"ปรางนี่ หนูรู้ไหมจะว่าวันนี้อาจารย์เรียกหนูมาทำไม"

ฉันสายหน้าแทนคำตอบแล้วเอามือขยับแว่นให้เข้าที่ ซึ่งเป็นท่าทางที่แปลกทำบ่อยๆ เพราะฉันใส่แว่นมาตั้งแต่ ม.ต้น อาจารย์หญิงวัยกลางคนมองฉันอย่างอ่อนใจ ก่อนหยิบกระดาษแผ่นหนึ่งมาส่งให้ฉันดู

เอ๊ะ...นี่มันกระดาษคำตอบของฉันที่สอบไปเมื่อวันก่อนนี่

"ข้อสอบมีทั้งอัตนัยและปรนัย ข้อสอบอัตนัยหนูทำคะแนนได้เยอะมาก แต่ข้อสอบปรนัยหนูทำผิดเกือบทั้งหมด ผู้ตรวจข้อสอบเห็นว่ามันแปลกมาก เลยลองเช็คกระดาษคำตอบดู ถึงได้เห็นว่าหนูฝนคำตอบไม่ครบ ข้อสอบมีหกสิบข้อ แต่ข้อสุดท้ายที่หนูฝนก็คือข้อที่ห้าสิบเก้า"

ฉันยืนอึ้งเหมือนคนวิญญานหลุดไปชั่วขณะ ก่อนจะรีบกวาดสายตามองผ่านกรอบแว่น เห็นแผ่นกระดาษคำตอบวิชาฟาร์มาโคเธราพี\* ในมือแล้วก็ยิ่งช็อก!

จะ...จริงด้วย เป็นอย่างที่อาจารย์บอกเลย ฉันฝนคำตอบไปแค่ห้าสิบเก้าข้อ!

ยัยบ้าเอี้ยยยยยยย

ฉันคำตัวเองในใจแล้วตอบอาจารย์เสียงเบา

"หนู...คงฝนคำตอบข้ามข้อใดข้อหนึ่งไปคะอาจารย์"

พอนึกถึงวันที่สอบ ตอนนั้นฉันทำข้อสอบช้อยส์ (ข้อสอบปรนัย) ก่อนโดยทำสัญลักษณ์ติดถูกหน้าช้อยส์ที่จะเลือกไว้ในกระดาษคำถาม ข้อไหนไม่มั่นใจก็เว้นไว้ (จำได้ว่าเว้นข้อต้นๆ อย่างข้อที่สองหรือไม่กี่ข้อที่สามไว้ด้วย) กะว่าทำข้อเขียน (ข้อสอบอัตนัย) เสร็จแล้วจะกลับมาเช็คคำตอบอีกรอบ แต่มัวทำข้อเขียนจนลืมดูเวลา รู้ตัวอีกทีก็เหลือเวลาทำข้อสอบอีกแค่ห้าหน้าที่ฉันเลยรีบกลับมาฝนคำตอบทั้งหมดลงในกระดาษคำตอบแบบเร็วๆ ฝนเสร็จหมดเวลาพอดีก็ส่งเลย ไม่ได้ตรวจทานอะไรทั้งสิ้น ไม่คิดว่าตัวเองจะสะเพราะ

\* เกสซ์บำบัด (Pharmacotherapy) เป็นวิชาที่เรียนเกี่ยวกับการบริหารผู้ป่วยในโรคต่างๆ เรียนตั้งแต่สาเหตุการเกิดโรค อาการและพยาธิสภาพของโรค เป้าหมายการรักษา แนวทางการรักษา การวางแผนติดตามอาการ ยาและวิธีการรักษาแบบอื่นๆ ที่ใช้รักษาโรคนั้นๆ รวมถึงเทคนิคการจ่ายยา การให้คำแนะนำเรื่องโรคและยาต่างๆ ซึ่งวิชานี้จะแบ่งเป็นรายวิชาต่อเนื่อง ก็คือต้องเรียนเกสซ์บำบัด 1 ให้ผ่านก่อนจึงจะสามารถเรียนเกสซ์บำบัด 2, 3 และ 4 ต่อไปได้ (จำนวนรายวิชาแล้วแต่หลักสูตรการสอนของมหาวิทยาลัยนั้นๆ)



ถึงขนาดลืมนชื่อของตัวเองเว้นไว้

บ้าจริงง!!

"อาจารย์ก็คิดแบบนั้น ผู้ตรวจคำตอบก็เหมือนกัน หนูคงไม่ได้ตอบข้อแรกๆ ลักข้อหนึ่งจริงๆ เพราะพอลองเลื่อนคำตอบลงมาหนึ่งข้อ ให้ข้อสุดท้ายตรงกับข้อที่หกลีบ คะแนนสอบหนูจะได้เพิ่มขึ้นเยอะพอสมควร แต่อาจารย์ก็คงปรับคะแนนเพิ่มให้ไม่ได้"

ประโยคสุดท้ายอาจารย์พูดด้วยน้ำเสียงลำบากใจ เหมือนท่านเสียตายแทนกับคะแนนที่ฉันควรจะได้ แต่ฉันเข้าใจนะ ทำไ้ได้ล่ะ ฉันไม่รอบคอบเองนี่นา

"หนูเข้าใจคะ สอบครั้งหน้าหนูจะตั้งใจใหม่และเช็กให้รอบคอบกว่านี้ค่ะ"

"อาจารย์เอาใจช่วยนะจ๊ะ คราวนี้ถือเป็นบทเรียน อาจารย์เรียกมาเตือนเพราะหนูจะได้รู้ตัวแล้วไม่ทำพลาดซ้ำอีก"

"ขอบคุณคะอาจารย์" ฉันยกมือไหว้ขอบคุณอาจารย์ ท่านว่ากล่าวตักเตือนอีกนิดหน่อยด้วยความห่วงใย ก่อนจะปล่อยให้ฉันกลับบ้านได้

ขณะเดินกลับมาเอากระเป๋าหนังสือที่ห้องเรียน ฉันก็คิดคำนวณคะแนนสอบในใจว่าการสอบครั้งต่อไปต้องทำคะแนนให้ได้เท่าไร คะแนนถึงพอที่จะทำให้ฉันไม่หลุดจากเกรด A

ครั้งที่ผ่านมาเป็น การสอบครั้งที่สองของวิชานี้ โดยเทอมนี้มีสอบทั้งหมดสามครั้ง ดีที่ครั้งแรกฉันทำคะแนนไว้ดีมาก แต่ครั้งที่สองดันสอบตกเพราะความสะเพร่าไม่เข้าท่า (ฉันน่าจะสอบตกนะ แต่คะแนนจริงยังไม่ออกหรอก) เพราะฉันเหลือการสอบครั้งที่สามในการสอบไฟนอลเท่านั้น ฉันต้องทำคะแนนให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ถ้าได้คะแนนสอบประมาณ 90% ก็น่าจะยังได้เกรด A อยู่ละมัง

แต่ก็ยากแะ ที่ผ่านมากันมักจะสอบได้คะแนนอยู่ในช่วงประมาณ 70-80% เอง วิชานี้สอบครั้งก่อนได้ 80% มั้ง แต่สอบครั้งนี้ต้องได้คะแนนน้อยมากแน่ๆ เพราะฝนผิด ถ้าจะทำคะแนนสอบครั้งหน้าให้ถึง 90% ละก็... คงต้องอ่านหนังสือให้หนักกว่าที่อ่านอยู่ทุกวันนี้อีกสักเท่าตัว ในเมื่อฉันเรียนไม่เก่ง เลยต้องขยันให้มากกว่าคนอื่น

อยากเรียนเก่งเหมือน 'หมอนั่น' ซะมัด...



๑

จู่ๆ ใบหน้าของ 'หมอนั่น' ก็ลอยเข้ามาในความคิด เขาเป็นเพื่อนร่วมรุ่นที่สอบได้คะแนนท็อปไม่ก็รองท็อปของชั้นปีตลอด (แข่งกับฉันนี่แหละ ในการสอบแต่ละครั้งส่วนใหญ่ฉันจะได้ท็อปไม่ก็รองท็อปในหลายๆ วิชา ยกเว้นบางวิชาที่ไม่ถนัดจริงๆ แต่ถึงจะไม่ได้ท็อปคะแนนของฉันและเขาก็ถือว่าอยู่ในเกณฑ์สูงทั้งคู่) ถึงเขาจะชอบนอนหลับตอนอาจารย์สอนแทบทุกคาบ แถมยังทำตัวซี้ลๆ อยู่ตลอดเวลา แต่จากการที่เคยทำงานด้วยกันบ่อยๆ ฉันดูออกเลยว่าเขาเป็นคนฉลาด หัวไว เข้าใจอะไรได้ง่ายๆ อยู่แล้ว ไม่ต้องอ่านหนังสือหนักมากก็ทำข้อสอบได้ ต่างจากฉันที่กว่าจะสอบได้คะแนนเยอะๆ ก็ต้องตั้งใจเรียนให้เต็มที่ แล้วก็ยังต้องกลับมาทบทวนตำราวนอกเวลา ทำสรุปโน้ตย่อแต่ละเรื่องที่เรียนทุกๆ วันจนชีวิตแทบจะไม่ได้ทำอย่างอื่นนอกจากเรียนกับอ่านหนังสือ

และปัญหาใหม่ที่เพิ่งค้นพบซึ่งถือเป็นปัญหาใหญ่มากกกกกกของฉันในตอนนั้นเลยก็คือเรื่องความสะเพร่า! ไม่รอบคอบ! ฉันไม่เคยรู้สึกเกี่ยวกับตัวเองมาก่อน ทำให้ฉันถึงบริหารเวลาในห้องสอบแย่มากแบบนี้ ถ้าฉันทำข้อสอบเร็วกว่านี้ไม่กลับมาฝนคำตอบในเวลาไม่กี่นาทีก่อนหมดเวลา ฉันคงจะฝนคำตอบทันแล้วมีเวลากลับมาเช็คคำตอบ แย่จริงๆ เลย

แล้วสะเพร่าวิชาไหนไม่ว่า ดันมาสะเพร่าวิชาที่หน่วยกิตเยอะ แถมปีนี้ยังคิดเกรดโดยใช้คะแนนสอบเป็นสัดส่วน 90% อี๊ก โธี่ยยย จะบ้าตาย ฉันไม่อยากหลุดจากเกรด A ไม่นะ!

"เฮ้อออ..."

ฉันถอนหายใจอย่างกลัดกลุ้ม อยากจะดิ่งทิ้งตัวเองเหมือนคนบ้า แต่คิดว่าทำไปก็คงไม่มีประโยชน์เลยไม่ทำ แล้วเดินไปหยิบกระเป๋าหนังสือที่โต๊ะเรียนซึ่งตอนนี้ไม่มีใครอยู่ในห้องเลย คนอื่นๆ คงจะกลับกันหมดแล้วละเลยเวลาเลิกเรียนมาเกือบชั่วโมงละ ทำใกล้มืดแล้วด้วยเพราะวันนี้เลิกเรียนช้า

พอหยิบกระเป๋าหนังสือแล้ว ฉันก็เดินออกจากห้องเรียน มองไปนอกกระเบื้องทางเดิน เห็นภาพท้องฟ้าสีส้มยามพลบค่ำแล้วยิ่งสลบใจ

ท้องฟ้าที่ค่อยๆ มืดลง รู้สึกเหมือนกำลังมองอนาคตของตัวเองยังไงไม่รู้ ฮี้อออ

"ไม่ได้สิแก้มุ่ม แก่ต้องสู้ล่ะ!" ฉันพึมพำกับตัวเอง กำหนดแน่นและชูขึ้น



ทั้งสองข้าง ทำท่าตั้งการ์ดพร้อมสู้กับอนาคตที่กำลังจะมาถึง

ต้องทำได้ ต้องทำได้สิ สู้ไว้ยยยยยย!

เรียกกำลังใจให้ตัวเองเสร็จแล้ว ฉันก็เดินลงบันไดเตรียมจะกลับหอ แต่ยังไม่ถึงขั้นสุดท้าย ฉันก็สะดุ้งโหยงกับเสียงตวาดจากใครบางคนที่อยู่ชั้นล่างตรงใกล้ๆ ทางลงบันได

"บ๊ณฑ์ทำแบบนี้ไม่ได้นะ!!"

ถึงจะตกใจไม่น้อย แต่ชื่อที่มาพร้อมกับเสียงนั้นก็ลดความประหลาดใจของฉันลงไปมากโข แฮ่อออ ให้ตายสิ 'หมอนั่น' ตายยากจริงๆ เลย เพิ่งคิดถึงเขาเมื่อไหร่ เขาก็ดันมาอยู่แถวนี้ซะงั้น

คงก่อเรื่องอะไรอีกแล้วสินะ...

ฉันหยุดฝีเท้า ไม่ก้าวลงบันไดขึ้นไป เพราะไม่อยากเข้าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องวุ่นวายของใคร

"เราเลิกกันไม่ได้ ฟังดีไม่ยอม!"

"ฟังค์..."

"ไม่!! จะให้ฟังค์ยอมรับได้ไง เราเพิ่งคบกันแค่สามวันนะบ๊ณฑ์ สามวันเอง!! แล้วบ๊ณฑ์จะมาทิ้งฟังค์ไปแบบนี้หรือ ฟังค์จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน จะมอหน้าเพื่อนๆ ติดได้ยังไง..."

"ก็ช่างสิ จะสนใจอะไร" น้ำเสียงทุ้มต่ำบอกอย่างเย็นชา มันน่าโมโหแทนคนฟังจริงๆ เขาออกเลยว่าคุณพูดกำลังทำสีหน้ายังไง คงทำหน้าที่เป็นนายสุดๆ อยู่แน่ๆ

น่าสงสารผู้หญิงที่ชื่อฟังค์คนนั้นจัง...

เสียงวิ๊ดแว๊ดโวยวายของผู้หญิงที่ชื่อฟังค์ยังคงดังต่อไป สลับกับน้ำเสียงที่ดูเหมือนเบื่อๆ เซ็งๆ ติดจะเย็นชาของหมอนั่น หรือก็คือ 'บ๊ณฑ์' เพื่อนร่วมชั้นปีของฉันเอง เขาคือคู่แข่งที่แย่งชิงตำแหน่งท็อปของแต่ละวิชา กับฉันในทุกครั้งที่มีการสอบ และก็ยังเป็นคู่แข่งที่ได้ทำงานด้วยกันมาตั้งแต่ปีหนึ่งอีก (ฉันไม่ได้อยากคุยกับเขาหรอก แต่เพราะเลขาหรือสปรองจั่วตัวนิสัยของเราอยู่ติดกันเลยเลี่ยงไม่ได้) ฉันไม่ได้อยากสนิทกับเขา แต่ทำงานด้วยกันบ่อยๆ เลยสนิทกันซะงั้น



ถ้าในฐานะเพื่อน บัณฑิตก็ถือเป็นเพื่อนที่ดีมากคนหนึ่งนะ  
แต่ถ้าในฐานะอื่น...ในสายตาฉัน บัณฑิตเป็นผู้ชายที่ไม่น่าคบด้วย  
มากที่สุด!

"ฮือๆ"

ในที่สุดก็ได้ยินเสียงของผู้หญิงที่ชื่อฟังก์ร้องให้ออกมา และยังไม่มีที่ท่า  
ว่าจะหยุดด้วย ฉันถอนหายใจเฮือกเมื่อเห็นว่าสถานการณ์นี้คงยืดเยื้ออีกนาน  
นี่ถ้าเดินอ้อมไปลงบันไดอีกฝั่ง ฉันคงออกไปเดินที่ถนนหน้าตึกนานละ

ไหนๆ ก็ยืนรออยู่ฝั่งนี้นานแล้ว บันไดฝั่งนี้ก็อยู่ใกล้ถนนหน้าตึก  
มากกว่าด้วย ฉันเลยตัดสินใจก้าวลงบันไดชั้นต่อไปแล้วทำตัวให้ลึบที่สุด  
เดินลงน้ำหนักทำให้เสียงเบาที่สุดเพื่อไม่ให้คนชั้นล่างรู้ว่ามิคนมา และ  
ในขณะที่เดียวกันก็พยายามเดินผ่านฉากโศกนาฏกรรมแห่งความรักให้เร็วที่สุด  
จะได้รีบกลับหอไปอ่านหนังสือต่อ

แต่ทว่า...

"อ้าว...แก้มบุ่ม"

สันหลังของฉันชาวากับเสียงนั้น ไม่นะ...เรียกฉันทำไมเนี่ยย!

"เฮ้ยยย เตี้ยๆ รอก่อน"

ทั้งที่ฉันแกล้งทำเป็นไม่ได้ยินแล้วกรี๊ดเดินหนีให้ไว แต่ความร้ายกาจ  
กลับไม่ได้มาแค่เสียง ดันมาทั้งตัวเลย!

หมับ!!

คราวนี้ไม่ใช่แค่สันหลังที่ชา แต่ความซาลามไปถึงแขน ขา และทุกส่วน  
ของร่างกาย เมื่อบางส่วนของบัณฑิตवादมาเกี่ยวคอฉันไว้จนรอบเหมือนเคียว  
เกี่ยวข้าว

"จะรีบไปไหน แล้วยังไม่กลับหออ" คนถามเหมือนไม่รู้สิรู้สาอะไร  
ไม่แคร์เสียงร้องไห้ของผู้หญิงอีกคนที่อยู่ไม่ใกล้ไม่ไกลด้วย ฉันสบตอย่างหงุดหงิด  
ขณะพยายามแกะมือของเขาที่ล็อกคอฉันไว้ แต่ก็แกะไม่ออก

"ปะ...ปล่อยสิ!!"

"บัณฑิต!!" เสียงแว๊ดปนสะอื้นดังขึ้นมาจากด้านหลังที่น่าจะเป็นเสียงของ  
ฟังก์แน่ๆ ทำเอาฉันหัวใจตกไปอยู่ที่ตาตุ่ม



โธี่ยยย โดนเข้าใจผิดแน่ๆ เลย

"ยัยนั่นเป็นใครกัน หา!!"

นั่นไง โดนลากไปเกี่ยวกับแล้ว อ้ากกก!

"มะ...ไม่ใช่ซะ คือฉัน..."

"ไม่ใช่เรื่องของเธอ อย่ายุ่ง" บัณฑิตพูดแทรกขึ้นมาหลบเสียงพูดของฉัน ที่พยายามจะแก้ความเข้าใจผิด แต่เขาน่าจะพูดกับฟังค์มากกว่า น้ำเสียงที่ใช้ ฟังดูเย็นชาจนน่าขนลุก "เราเลิกกันแล้วก็จบเหอะ น่ารำคาญ"

"อีก..."

"ไปแก้ม เดี่ยวเราไปส่ง" บัณฑิตหันมาพูดกับฉันด้วยน้ำเสียงที่ต่างจากเมื่อกี้โดยสิ้นเชิง ฉันไม่กล้าหันไปมองด้านหลังว่าฟังค์จะทำหน้ายังไง จะทำหน้าโกรธแค้นฉันมากแค่ไหน จะเข้าใจผิดเป็นตุเป็นตะหรือเปล่า

แต่เพื่อป้องกันตัวเอง ฉันเลยตะโกนเสียงดังทั้งที่ไม่ได้หันไปเผชิญหน้า

"ยะ...อย่าเข้าใจผิดนะ ฉันกับหมอนี่เป็นแค่เพื่อนกัน!"

"ฮ่าๆๆ" เจ้าตัวปัญหากลับหัวเราะร่ากับคำพูดของฉัน แล้วลือกอดฉันหลังให้ฉันเดินไปข้างหน้าต่อโดยไม่สนใจผู้หญิงอีกคนที่กำลังตะโกนด่าทอเขาตามหลังมา...

บัณฑิตบังคับให้ฉันเดินมาจนถึงลานจอดรถเขาถึงยอมปล่อย ฉันรีบถอยห่างออกมาแล้วมองเขาอย่างโมโห

"บัณฑิตทำบ้าอะไรเนี่ยยย!"

"เปล๊าะ"

"เปล๊าะบ้านแกสิ! แกทำแบบนี้ แฟนแกต้องเข้าใจเราผิดแน่ๆ เลย"

"แฟนเก่าต่างหาก"

บัณฑิตพูดอึ้งๆ พร้อมกับทำหน้าทวนประสาท ดวงตาสีดำซาริโคโลวาร์บฉายแววขบขัน ทั้งที่สถานการณ์นี้ไม่มีอะไรน่าขำเลยสักนิด เขาดูเหมือนไม่รู้สึกรู้สิดีใดๆ

หมอนี่มันโรคจิตชัดๆ!

"ฮี่ยยย จะอะไรก็ช่างเหอะ แต่อย่าลากเราไปเกี่ยวกับได้ปะ เราไม่อยากมีปัญหากับใคร"



"คร่ำบๆ" เสียงตอบรับแบบขอไปทีสุดๆ "ขึ้นรถเถอะ เตี้ยวไปส่ง"

บัณฑิตเปิดประตูรถยนต์คันโก้แล้วเดินหลังฉันให้เข้าไปนั่งในนั้น เพราะเขารู้ว่าฉันต้องไปรอขึ้นรถโดยสารที่หน้าตึกคณะ เขาถึงได้อาสาไปส่ง ไอ้การจะไปส่งเพื่อนผู้หญิงคนหนึ่งทั้งที่เพิ่งทิ้งผู้หญิงอีกคนไปอย่างไร้เยื่อใยเนี่ย... ถ้าไม่ใช่บัณฑิตคงทำไม่ได้แน่ๆ

ด้วยความที่เป็นเพื่อนร่วมชั้นปีที่ต้องทำงานด้วยกันมาสองปีกว่า ฉันกับบัณฑิตเลยสนิทกันพอสมควร เขาเป็นเพื่อนที่ฉันคุยด้วยมากที่สุดในคณะแล้วล่ะ เพราะต้องคุยงานกันบ่อยมาก นัดทำงานด้วยกันบ่อยๆ ยิ่งสนิทก็ยิ่งได้รู้จักนิสัยด้านมืดของหมอนี้มากขึ้นเรื่อยๆ ถึงบัณฑิตจะเป็นเพื่อนที่ดี แต่มีสิ่งหนึ่งที่ฉันมั่นใจและแน่ใจมากคือ...

บัณฑิตเป็นผู้ชายที่ไม่มีหัวใจ...

เขาไม่เชื่อเรื่องความรัก การคบผู้หญิงในเชิงชู้สาวสำหรับเขาคือเรื่องสนุก เรื่องทำท่ายของชีวิต ฉันก็ไม่รู้ตื่นลึกลับหนาบางหรอกนะว่าทำไมเขาถึงได้มีอคติ กับเรื่องความรักขนาดนั้น แต่อคติเหล่านั้นทำให้เขาไม่รู้สึกลึกผิดอะไรเลย เวลาจะทิ้งผู้หญิงสักคนที่เขาคบหาอยู่ด้วย เพราะไม่ได้คิดจะรักใคร่จริง ตั้งแต่แรก

ฉันถึงได้รู้สึกสงสารผู้หญิงที่ชื่อฟังก์เงิ หลงรักใคร่ไม่หลง มาหลงรักผู้ชายที่ไม่มีหัวใจอย่างบัณฑิต...

ปลายทางสุดท้ายของผู้หญิงที่ตกหลุมรักหมอนี้เนะ มีแต่คราบน้ำตา และหัวใจที่แตกสลาย

"คิดอะไรอยู่ ฮี?"

บัณฑิตซึ่งกำลังทำหน้าที่เป็นสารตี๋ขับรถด้วยใบหน้าซีดๆ สบายๆ ทั้งที่เขาเพิ่งทิ้งผู้หญิงคนหนึ่งให้ร้องไห้ฟูมฟายไปอย่างหน้าตาเฉยนั้นทำให้ฉันรู้สึกหงุดหงิดเป็นบ้า

"ก็คิดเรื่องผู้หญิงคนที่แกเพิ่งทิ้งไง" ฉันตอบอย่างเหลืออด "แกไม่สงสารเขาหรือไงฮะ"

"สงสารทำไม ฟังก์มาขอคบเราเองนะ เราบอกไปตั้งแต่ก่อนคบแล้วว่าแค่ลองคบ ทางนั้นก็ยอมรับได้ พอคบแล้วมันไม่โอเค เราบอกเลิก กลายเป็น





เราผิดซะงั้น"

ฉันกอดตามองบนอย่างเหนื่อยใจ คิดคำพูดที่จะเอามาเถียงไม่ออกเลยจริงๆ คนไร้หัวใจอย่างหมอนี่ เถียงเรื่องความรู้สึกรักใคร่ชอบพอไปก็เท่านั้น ไม่เข้าถึงสมองหรอก คงเข้าหูซ้ายทะลุหูขวานั้นแหละ

"เออ ไม่รู้แล้ว ซ่างเหอะ" ฉันยอมจำนน แต่ก็อดไม่ได้ที่จะพูดเตือนเขา "แต่แกระวังไว้หน่อยนะปัดณั สักวันเถอะผู้หญิงที่แกทิ้งๆ ขว้างๆ พวกนั้น จะตามมาแก้แค้นแก หรือไม่ก็อาจจะส่งคนมาตามไล่ฆ่า..."

"อ่านนิยายเยอะไปปะเนี่ย" ปัดณัพูดปนขำ ฉันได้แต่ถอนหายใจ อย่างเอือมระอา จนปัญญาจะต่อปากต่อคำ

"แล้วแต่เลยจ้า"

พูดจบฉันก็นั่งเงียบไม่พูดอะไรอีก ขณะมองดูทางก็เห็นว่าใกล้ถึงหอพักแล้ว กำลังจะเตรียมของลงจากรถ แต่ความเร็วของรถกลับไม่ชะลอลง ตรงกันข้าม กลับเพิ่มขึ้นด้วยซ้ำ!

"นะ...นี่! เดี่ยววว"

"ขอไปเติมน้ำมันแป็บ เดี่ยวกลับมาส่ง" น้ำเสียงกั้นขำของเขาทำให้ฉันแทบบ้า!

"ป้มน้ำมันอยู่ตั้งไกล แกแวะส่งเราแป็บเดียวไม่ได้เลยหรอ หา!"

"น่า...นะ...ไปเป็นเพื่อนหน่อย"

ถ้าหมอนี่ไม่ลืดอกประตุรตไว้ ฉันคงเปิดประตูกระโดดลงจากรถทั้งที่ยังแล่นอยู่ไปแล้ว แต่ทำอะไรไม่ได้ใจ เลยได้แต่นั่งโมโหเป็นบ้าเป็นหลัง พังเสียงหัวเราะระส่ำระสายของไอ้คนขับโรคจิตดูก็รู้ว่าเขาตั้งใจจะแกล้งฉันชัดๆ รู้จึ้นั่งรถโดยสารถมาเองดีกว่า ป่านนี้คงถึงหอแล้ว ป้มน้ำมันอยู่ตั้งไกล กว่าจะไปกว่าจะกลับคงใช้เวลาเกินครึ่งชั่วโมงแน่

โอ๊ยยย หงุดหงิด คนจะรีบกลับไปอ่านหนังสือไว้ยยย!

"คาดเข็มขัดให้แน่นนะ"

อยู่ๆ ปัดณัก็พูดขึ้นมา ฉันเหวอมาก เดาออกทันทีเลยว่าหมอนี่คิดอะไรอยู่ เขาคิดจะแกล้งฉันแน่ๆ เขาก็รู้ว่าฉันไม่ชอบนั่งรถที่ขับเร็วๆ

"ยะ...อย่างนะปัดณั กิริ้ดตดตด"



ฉันร้องห้ามแล้ว แต่เขาก็ไม่ฟังเลย คนขี่แกลังค์งเหยียบคันเร่งจนมิดรถถึงได้พุ่งเร็วขนาดนี้ แถมยังแซงรถคันนั้นที่รถคันโน้นที่ ปาดซ้ายปาดขวาอย่างน่าหวาดเสียวอีก ฉันหลับตาปี มือก็ดึงเข็มขัดนิรภัยมาคาดไว้ ปากก็ด่าไอ้เจ้าคนขับตีนผีบ้านี่ไม่หยุด

"ไอ้บ๊องถนี่ ไอ้เลววว หยุดขับรถเร็วเดี๋ยวนี้ละ ไอ้บ้าเอ๊ยยย!!"

"ฮ่าๆๆ"

ยังมีหน้ามาหัวเราะอีกอะ!!

"เอ๊ยยย!!"

คราวนี้ไม่ใช่เสียงหัวเราะ แต่เป็นเสียงร้องลั่นด้วยความตกใจของบ๊องถ ฉันลืมตาขึ้นมาทันทีเพื่อดูว่าเกิดอะไรขึ้น แล้วสิ่งที่อยู่ตรงหน้าก็ทำเอาหัวใจฉันแทบหยุดเต้น

นั่นมัน...ด้านหน้าของรถบรรทุกไม่ใช่หรอ...

บ๊องถคงแซงรถอีกคันแล้วเข้ามาอีกเลน แต่เขาไม่เห็นรถบรรทุกที่วิ่งสวนมาหรอไงนั่น!

จะ...จะ...จะชนแล้วววววว

"กรี๊ดดดดด!"

โครมมม!!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

